

ת"פ 22554/02/16 - מדינת ישראל נגד יוחאי דוד דהן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 22554-02-16 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: יוחאי דוד דהן

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשם תוקן והנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן:

בתאריך 7.2.16, בבאר-שבע, המתלוננת ישבה בפתח חנות בה עבדה, ושוחחה בטלפון הסלולארי שלה. הנאשם ניגש אליה וניסה למשוך את הטלפון מידה. המתלוננת אחזה בטלפון בחוזקה והתנגדה למשיכתו על ידי הנאשם, והנאשם ניער את ידה של המתלוננת שאחזה בטלפון ובסופו של דבר הצליח לקחת ממנה את הטלפון ולברוח. המתלוננת צעקה ועוברי אורח ראו את הנאשם בורח ורדפו אחריו. הנאשם זרק את הטלפון תוך כדי מנוסתו, הסתתר בשירותים של חנות פיצריה ובהמשך הגיעו למקום שוטרים ועצרו אותו.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן כאמור, הוא הורשע בעבירה של שוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. בשל גילו של הנאשם בזמן ביצוע העבירות, נתבקש עליו תסקיר של שירות מבחן.

תסקירי שירות המבחן

בתסקירי שירות המבחן על הנאשם נאמרו בין היתר הדברים הבאים -

הנאשם יליד 1997, רווק, תושב בית יתיר בדרום הר חברון. נעדר עבר פלילי. טרם מעצרו למד בכיתה יב' בבית

ספר "גימנסיה" בבאר-שבע. תיאר מעברים רבים בין מסגרות החינוך החל מכיתה ט', בין היתר על רקע משבר בזהות הדתית וקושי להסתגל למסגרות השונות. שיתף כי בילדותו אובחן כבעל הפרת קשב וריכוז אשר טופלה באמצעות ריטלין. שלל קיומן של בעיות רפואיות או נפשיות. תיאר את משפחתו כמשפחה חמה ונורמטיבית, המנהלת אורח חיים דתי.

אשר לעבירה, הנאשם הודה ולקח אחריות על התנהלותו. שיתף כי ביצע את העבירה בתקופה בה התמודד עם לחצים כלכליים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל באופן ילדותי, תוך ניתוק רגשי ומבלי לחשוב על השלכות מעשיו.

הנאשם שלל שימוש בחומרים ממכרים. עם זאת בבדיקה מול מרכז "קשב לנוער" עלה כי הנאשם הופנה אליהם בעבר והומלץ לשלבו במלכישוע אך הדבר לא בוצע. טרם מעצרו, הופנה הנאשם שוב למרכז על ידי בית הספר בו למד. גורמי הטיפול במרכז תיארו שימוש אינטנסיבי בסמים. החל עמו תהליך ראשוני ובחודש יוני 2016 הוא שוחרר ממעצר לקהילה הטיפולית "אפיק" השייכת לעמותת נווה מלכישוע. בחודש נובמבר 2016 הושעה הנאשם מהטיפול בקהילה, בשל התנהגויות תוקפניות, ודווח כי בתקופה האחרונה לשהותו בקהילה הוא יצר סביבו אווירה מאיימת הגורמת נזק לאחרים ופוגעת בתהליך הטיפולי שלהם. בהמשך, לאור מוטיבציה נמוכה של הנאשם להמשך טיפול בקהילה הוחלט על סיום הטיפול, והוא השתלב בתוכנית טיפולית יומית במרכז חוסן. ממרכז חוסן דווח כי הנאשם מגיע כנדרש לטיפול, בדיקות השתן שמוסר נקיות ואין בעיות משמעת מיוחדות, וגורמי הטיפול שם מסרו כי הנאשם זקוק לזמן נוסף בטיפול. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל שאיפה לניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי, וכי הוא נתון מזה תקופה במשבר אישי מתמשך. לאחר שקלול גורמי הסיכוי והסיכון של הנאשם, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן למשך שנה, במסגרתו ימשיך את הטיפול במרכז חוסן; מאסר בעבודות שירות; ומאסר על תנאי.

בתסקיר משלים דווח כי בחודש מאי 2017 הנאשם הושעה מהמסגרת הטיפולית במרכז חוסן על רקע התנהגות חריגה המעידה על האפשרות של שימוש בחומרים פסיכואקטיביים משני מצב רוח, אשר לא ניתן להתחקות אחר עקבותיהם. צוין כי הנאשם הכחיש. והומלץ לדחות את הדיון בעניינו.

לאחר תקופת הדחייה דווח כי התקיימה במרכז חוסן וועדה לבחינת המשך ההליך הטיפולי של הנאשם, במהלכה הנאשם שב והכחיש שימוש בסמים. הוצע לו על ידי גורמי הטיפול לערוך התבוננות מחודשת אודות התנהלותו דרך מכתב נוסף שירשום לצוות המטפל, אך הוא לא ביצע את הנדרש ממנו ולכן לא שולב מחדש בהליך הטיפולי. לאור האמור, שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית כלשהי, וחזר על המלצתו להטיל על הנאשם מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי.

בתסקיר משלים נוסף נמסר, כי מדיווח שהתקבל ממרכז חוסן עולה שהנאשם מסר את המכתב לו נדרש ונתבקשה דחייה על מנת לבחון מחדש את מוכנותו של הנאשם ובשלותו להליך הטיפולי.

בתסקיר האחרון מחודש אוגוסט 2017 נמסר כי הנאשם הוזמן למרכז חוסן לבחינת המשך השתלבותו בהליך

הטיפול, ובדיקות השתן שמסר הצביעו על שימוש בסמי רחוב. בהמשך מסר הנאשם כי אינו מעוניין בהליך הטיפולי וברצונו לסיים את התיק. לאור האמור נמנע שירות המבחן מלתת המלצה כלשהי על הנאשם.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה טענה, שהעבירה שביצע הנאשם פוגעת בכבוד האדם, ביטחונו האישי של הפרט ושל הציבור, ברכוש ובקניין, ובסדר הציבורי, ושיש להרתיע את הכלל מביצוע עבירות כאלה, באמצעות הטלת ענישה חמורה על מבצעה. הוסיפה, כי עבירת השוד בכלל ושוד פלאפונים בפרט, הפכו לתופעה נפוצה ועל בית המשפט לשדר מסר ברור וחד משמעי כי מי שיבצע עבירות כאלה יענש בחומרה. וציינה, כי העונש הקבוע לעבירה- 14 שנות מאסר - מדבר בעד עצמו. וטענה, כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונש הראוי לנאשם בתוך מתחם העונש הנטען, הפנתה לתסקירי שירות המבחן בו נסקרו, נסיבות חייו של הנאשם; התייחסותו לביצוע העבירה; וניסיונות הטיפול שנעשו עם הנאשם על רקע התמכרותו לסמים וכשלו מסיבות שונות. עמדה על הצורך בהרתעת היחיד והרבים מביצוע עבירות כבענייננו ועתרה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם הנטען, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע ופיצוי למתלוננת.

2. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם בן 20, הוא הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, וחסך בזמן שיפוט. טען, כי מיד לאחר המעשה הנאשם ברח לתא שירותים בחנות קרובה ומצא את עצמו מקיא מתוך לחץ נפשי בו היה שרוי באותה העת. הוא היה עצור קרוב לארבעה חודשים ושחרר לקהילת "מלכישוע". הוא שהה בקהילה תקופה של כחמישה חודשים עד שהושעה ולאחר מכן השתלב במרכז יום במרכז חוסן בו טופל תקופה כוללת של כארבעה חודשים. בתחילה הטיפול הוגדר כמוצלח ובהמשך, בעקבות חשד שהנאשם השתמש בסמים, הוא הושעה ממנו. לאחר מכן ניתנה לנאשם הזדמנות לחזור לטיפול בתנאי שיודה שעשה שימוש בסמים, אך הוא הכחיש והטיפול הפסק. ציין, כי בין לבין נעשו לנאשם בדיקות שתן שיצאו נקיות. בית המשפט נתן לנאשם הזדמנות נוספת, אך בבדיקות שתן שמסר נמצאו שרידי סם. טען, כי מחד היה לנאשם רצון אמיתי לקבל טיפול ומנגד רצון להמשיך בחייו ולהתגייס כשאר בני גילו. הוסיף כי במשך התקופה בה היה בטיפול, משפחתו עשתה מאמצים לשלבו במכינה קדם צבאית אך הדבר לא התאפשר בשל התנאים המגבילים בהם היה נתון.

אשר לנסיבות העבירה, טען, כי מדובר באירוע המצוי ברף התחתון של עבירות השוד. לא נעשה שימוש באלימות. הפנה לפסיקה וטען כי רף הענישה נע בין 6 ל- 24 חודשי מאסר בפועל, וכי העונש הראוי לנאשם הוא שישה חודשי עבודות שירות.

3. הנאשם הגיש לבית המשפט מכתב בו הביע צער על מעשיו. טען כי מודע לפסול במעשיו וחש בושה עליהם וכי ההליך הטיפולי שעבר סייע לו.

4. אמו של הנאשם ביקשה לאפשר למשפחתה, החיובית, לקחת אחריות על הנאשם ולסייע לו בקבלת טיפול הנחוץ לו ובחזרתו למוטב. ציינה כי הנאשם צעיר וכי שליחתו למאסר תהווה לו כתם לכל החיים.

דין והכרעה

1. החומרה הכללית שבעבירת השוד, ברורה מאליה. נטילת רכושו של אחר בכח או באיומים, פורעת את המוסכמות הבסיסיות עליהן מושתתת חברה אנושית.

2. ככלל, מכשירי הטלפון הסלולאריים הם מכשירים יקרים, השווים אלפי שקלים; מי שגונב אותם יכול להשתמש בהם בעצמו ויכול בקלות למכור אותם לאחרים; אנשים רבים, כולל נערות ונערים צעירים, ילדים ומבוגרים, מחזיקים בהם; הם אינם מוסתרים מן העין או מוגנים, וניתן בקלות לזהות אותם ולקחת אותם; מעשה גניבת/שוד טלפון, מתרחש כהרף עין ובדרך כלל הוא איננו מותיר סימנים היכולים להוביל אל העבריין.

מכלול נתונים זה יוצר מצב בו פריטים רבים של מוצר יקר מצויים במרחב הציבורי, בהישג יד, וניתן בקלות יחסית לגנוב אותם, ובפועל, התופעה של גניבת ושדית טלפונים סלולאריים נפוצה מאוד.

3. מכשירי הטלפון הסלולאריים הם בעלי ערך מיוחד לבעליהם. אצורים בהם נתונים ופרטים אישיים מסוגים שונים והפגיעה הנגרמת לבעליהם משלילתם מהם, גדולה ורחבה מהפגיעה הנגרמת בדרך כלל לאדם מעצם גניבת רכושו.

4. מעשים כמעשי הנאשם פוגעים לא רק בקרבנותיהם הישירים, אלא בציבור בכללו, בהשפעתם לרעה על אוירת הרחוב ועל תחושת הבטחון של האזרח.

5. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה כאן הם בין היתר, הזכות לקניין, הזכות לבטחון ושלווה והזכות לשמירת הגוף. בנסיבות, מידת הפגיעה בערכים החברתיים האמורים הינה בינונית-נמוכה.

6. הקול הברור העולה מפסיקת בתי המשפט לעניין ענישת שוד/ גניבת טלפונים סלולאריים, הינו של החמרה.

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם

ולזכות ברווח כספי קל וזמין... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלום ובבטחונו של הציבור בכללותו..." (ראו: ע"פ 588/13 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.8.13)).

7. בע"פ 5942/13 **אבו דלו מג'ד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.02.14) המערער ניגש למתלוננת ולחברתה, שהיו קטינות, וביקש לברר את השעה. המתלוננת ביררה את השעה במכשיר הטלפון שלה, והמערער משך בכוח את מכשיר הטלפון מידיה ונמלט עמו. המערער הורשע בעבירה של שוד, לפי סעיף 402 (א) לחוק העונשין. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם של 6 - 24 חודשי מאסר, ובהתחשב בהודאת הנאשם; בחרטה שהביע; בעובדה ששהה במעצר כמעט שלושה שבועות; בהיעדר עבר פלילי; ובכך שמעבר להפחדת המתלוננת והטרדתה, לא נגרם לה נזק ברור נוסף, גזר על הנאשם **שישה חודשי מאסר בעבודת שירות**, שלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים ופיצוי בסך 2,000 ₪.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על הכרעת הדין, וביחס לעונש קבע-

"לא יתכן חולק כי לגבי עבירת השוד, שככלל עונשה מאסר מאחורי סורג ובריח, עסקין בנידון דידן בעונש המצוי ברף התחתון; העונש שהוטל אינו מצדיק איפוא את התערבותה של ערכאת הערעור. יתר על כן - כך אפילו סברנו שיש להרשיעו בעבירת הגניבה (וכאמור - אין זו דעתנו)."

בע"פ 8627/14 **נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.07.2015) נדון עניינו של מערער אשר במהלך שלושה ימים היה מעורב בחמישה מעשי שוד של טלפונים סלולריים מקטינים כבני 14-15. המעשים בוצעו על ידי המערער ואחר. המערער נהג ברכב ושותפו ביצע את חטיפת הטלפון הסלולרי מידי הקורבן. באחת הפעמים, כאשר המערער החל בנסיעה מהירה ברכב כשדלת הרכב פתוחה, על מנת להסתלק מהמקום, נחבל הקטין-הקורבן מדלת הרכב. בגין מעשים אלו הורשע המערער, על פי הודאתו, בארבע עבירות של שוד בנסיבות מחמירות בצוותא ובעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון ופשע ובית המשפט המחוזי השית עליו, בין היתר, **36 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד.. נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה.."

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה".

בע"פ 772/13 **יחיא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.5.14), דובר על מערער יליד 1990, שב"ח, אשר הבחין במתלוננת בגן ציבורי, ניהל איתה שיחה קצרה ואז נטל את התיק שלה ונמלט מהמקום בריצה. המתלוננת החלה לרדוף אחר המערער תוך שהיא צועקת לעברו "גנב", ובחלוף מספר שניות של מרדף הצליחה להשיג אותו. בשלב זה חסם המערער את פיה של המתלוננת כדי להשתיקה, אחז בידה בכוח והפילה ארצה, שכב על גופה של המתלוננת והכניע אותה, ולאחר מכן קם ונמלט מהמקום כשהתיק בחזקתו.

בית המשפט העליון קבע כי מתחם העונש ההולם **בעבירת שוד** שבוצעה בניסיונות בהן פעל הנאשם לבד, ללא תכנון מוקדם וללא איום בנשק, נע **בין 6 חודשי מאסר ל- 28 חודשי מאסר**. והקל בעונשו של המערער, שהיה נעדר עבר פלילי, נטל אחריות והביע חרטה, ל- **24 חודשי מאסר** חלף 4 שנות המאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

בע"פ 6862/13 **חנ'אזי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.14) המערער תלש בכוח שרשרת זהב מצווארו של המתלונן וברח. בית המשפט העליון חזר על המתחם שנקבע בפרשת יחיא הנ"ל (**6- 28 חודשי מאסר בפועל**) בכל הנוגע **לעבירת שוד** חד פעמית אשר בוצעה באופן ספונטני, לא כללה שימוש בנשק ונלוותה לה דרגת אלימות נמוכה. והמערער נדון ל- **28 חודשי מאסר בפועל**.

בע"פ 7684/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.03.2014) המערער ושניים אחרים נסעו בשעת לילה באחד מרחובות חדרה והחליטו ליטול מידי המתלונן (שהיה קטין בעת ביצוע העבירה) את הטלפון הנייד שברשותו. לצורך כך עצרו המערער ושני הנאשמים הנוספים את הרכב בו נסעו, המערער יצא מהרכב, סטר למתלונן ודרש ממנו את הטלפון הנייד שברשותו. המתלונן שחשש מהמערער נתן לו את הטלפון. לאחר מכן סטר המערער שוב למתלונן. בגין מעשים אלו הורשע המערער **בעבירת שוד**, ובית המשפט המחוזי גזר עליו, בין היתר, **21 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"במקרה דנן לא מצאנו כי העונש שנגזר על המערער יסודו בטעות מהותית כלשהי, כטענת המערער. **המערער, באקט של בריונות חסר מעצורים, פגע בשלמות גופו וברכשו של קטין שהילך תמים ברחוב.... על רמת הענישה בעבירות אלה, ועל מגמת ההחמרה בענישה לאור התגברות התופעה, ניתן ללמוד מפסיקתו של בית משפט זה בע"פ 3683/12 צגוקי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.2012); ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.4.2013) ולאחרונה, ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.5.2013), שם הועמדו עונשי המאסר, אשר הושתו על המערערים שהיו נטולי עבר פלילי, על 40 ו-46 חודשי מאסר לריצוי בפועל."**

(יצוין כי המערער בעניין פלוני אמנם הורשע בעבירה חמורה יותר מהעבירה בה הורשע המערער במקרה דנן (בעניין פלוני המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, בניגוד לעבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין בה הורשע המערער במקרה דנן), ונגזרו עליו 24 חודשי מאסר, אך מדובר היה במערער שהיה על סף הבגרות והיה בעניינו תסקיר חיובי מטעם שירות המבחן לנוער). ראו גם פסק הדין מהעת האחרונה - ע"פ 2400/13 חמור נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.03.2014), שגם בו הוזכר עניין פלוני, ושם הועמד העונש בגין עבירות דומות לעבירות בהן הורשע המערער במקרה דנן, על 30 חודשי מאסר"

בע"פ 2400/13 **אחמד חמור נ' מדינ"י ואח'** (פורסם בנבו, 12.3.14) המערער, צעיר כבן 21 במועד ביצוע העבירה, קשר קשר עם חברו, שהיה קטין, לשדוד מכשירי טלפון ניידים מעוברי אורח. הוא וחברו הוציאו את תכניתם אל הפועל, כאשר במקרה אחד המערער גנב מכשיר טלפון סלולארי מאשה שישבה עם חברותיה על ספסל בעיר חיפה; כשעה מאוחר יותר ביצע המערער עבירה של שוד, בכך שהכה הולכת רגל אחרת בידה ומשך ממנה בכוח מכשיר טלפון סלולארי שהיה ברשותה. מעשי הגניבה והשוד בוצעו על-ידי המערער, שעה שחברו המתין לו ברכב והסיעו מהמקום, לאחר ביצוע המעשים. המערער נדון בין היתר ל- **36 חודשי מאסר** בפועל.

בית המשפט העליון קבע כי העונש שהוטל על המערער הוא עונש ראוי, אולם החליט להעמיד את תקופת מאסרו על **30 חודשים** בשל הפער בין העונש שהוטל על המערער לעונש שהוטל על שותפו לעבירות.

8. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה -

- על יסוד עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, יש להניח כי מעשה הנאשם כלפי המתלוננת, לא היה מתוכנן.
- הנאשם ביצע את העבירה בעצמו, לבדו, ללא מעורבות או השפעה של אחרים.
- מיד לאחר המעשה, עוברי אורח ששמעו את צעקות המתלוננת וראו את הנאשם נמלט, רדפו אחרי הנאשם, ובמהלך מנוסתו זרק הנאשם את הטלפון שגנב והוא נמצא והועבר למתלוננת. כך שנראה שלא נגרם למתלוננת נזק ממוני רב. אולם, חוויית השוד היא חוויה קשה לקרבן, שככלל גורמת לו נזק נפשי הקשור לפחד, לחרדה, לעגמת הנפש, לעלבון ולתסכול הכרוכים בסיטואציה.
- הנזק שיכל להיגרם ממעשה הנאשם הוא גניבת מכשיר הטלפון, על התכנים האצורים בו, ונזק פיזי למתלוננת כתוצאה מהעימות הפיזי עם הנאשם.
- הנאשם ביצע את המעשה מתוך רצון להשיג רכוש בעל ערך כספי.
- מעשה הנאשם לא היה כרוך באלימות משמעותית נגד המתלוננת, אולם הוא גם לא היה מעשה של חטיפה מהירה של חפץ מבלי שהמחזיק בו מרגיש ומגיב. המתלוננת הבחינה במעשה הנאשם, אחזה בטלפון בחוזקה והתנגדה למשיכתו על ידי הנאשם, והנאשם ניער את ידה ורק לאחר מאמץ הצליח להוציא את הטלפון מידה.

9. בהתחשב בחומרת מעשה העבירה בנסיבותיו, במידת אשמו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אני קובע שמתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין 6 ל- 28 חודשי מאסר בפועל.
10. שקילת חומרת מעשה העבירה של הנאשם בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, בלבד, מביאה למסקנה שהעונש ההולם לנאשם על מעשיו עומד על שנת מאסר בפועל.
11. הנאשם היה במעצר במסגרת תיק זה במשך כ- 4 חודשים. לאחר מכן הוא שהה בקהילה הטיפולית "אפיק" השייכת לעמותת "נווה מלכישוע" במשך כ- 5 חודשים. ולאחר מכן הוא השתתף בתכנית טיפול ב"בית חוסן" במשך כ- 4 חודשים.
12. הנאשם אמנם לא השלים את הטיפול בכל אחת מהמסגרות בהן שהה, אולם השהייה הלא קצרה של הנאשם במרכזי הטיפול האלה, יכולה ללמד על רצון בסיסי שלו להתמודד עם בעיותיו בתחומים השונים.
13. שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל שאיפה לניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי וכי הוא נתון מזה תקופה במשבר אישי מתמשך בקשר לזהותו העצמית ושייכותו החברתית.
14. הרושם שלי הוא שהנאשם איננו בעל דפוסים עברייניים מושרשים. אולם, השימוש שלו בסמים ונתונים אישיותיים מסוימים שלו, המוזכרים בתסקיר שירות המבחן, מעמידים אותו בפני סכנה לשוב ולבצע עבירות. נראה שהנאשם מצוי בפרשת דרכים חשובה בחייו וכי הוא עוד יכול לשוב ולעלות על דרך הישר. הנאשם עצמו הצהיר - במכתב שכתב, אשר הוגש לבית המשפט במסגרת טיעוני ההגנה לעונש - כי הוא מעונין לשקם את חייו, ונראה שהוריו תומכים בו ומתכוונים לסייע לו בתהליך שיקומו.
15. במצב דברים זה, נראה לי שבבחירה בין עוד מספר חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח - העלולים לדרדר את הנאשם - לבין מאסר בעבודת שירות, העשוי לתמוך בכיוון השיקום של הנאשם, עדיפה האפשרות השניה.
16. השימוש של הנאשם בסמים והנתונים והנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה כאן - העשויים לשוב ולהביאו לביצוע עבירות - מצדיקים הטלת מאסר על תנאי משמעותי, להרתעת הנאשם.
17. בזמנו, עוד לפני שלב הטיעונים לעונש, לבקשת הצדדים, הממונה על עבודות השירות התבקש לחוות את דעתו על האפשרות שהנאשם ישא מאסר שייגזר עליו בעבודת שירות, והוא חיווה דעתו שהנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות ואף מצא לו כזו.

18. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בפועל. תקופת מעצר הנאשם בתיק זה לא תנוכה מתקופת המאסר.
2. כפוף לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, הנאשם יוכל לשאת את עונש המאסר בעבודת שירות.
3. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מהיום, שלא יעבור עבירת רכוש או אלימות שהיא פשע.
4. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלוננת פיצוי בסך 2,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ב חשוון תשע"ח, 01 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.